

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. D.,** zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy,** se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. 135/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Ad 12/2016 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. 135/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo potvrzeno odvoláním žalobce napadené rozhodnutí ředitelky Obvodního ředitelství policie Praha IV ve věcech kázeňských (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 21. 1. 2016, č. 13/2016 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), v části jíž byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 1 a 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), a § 92 odst. 3 písm. h) zákona

č. 361/2003 Sb. porušil povinnosti policisty uvedené v § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 téhož zákona, když v době mimo službu jednal v souladu s § 10 zákona o policii, kdy odvracel bezprostřední ohrožení života a zdraví, ale následně po příjezdu policejní hlídky ve službě, kdy toto bezprostřední ohrožení života a zdraví již nehrozilo, pokračoval dále ve své činnosti a celou věc nepředal uniformované hlídce ve výkonu služby, a jednal tak nad rámec zákonem stanovených kompetencí, přičemž věděl, že je ovlivněn alkoholem; současně žalovaný napadeným rozhodnutím v části I. písm. b) výroku prvostupňového správního rozhodnutí změnil důvod pro zastavení řízení pro jiný skutek z původního § 188 písm. c) na § 188 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal nesprávnost posouzení otázky běhu prekluzivní lhůty podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., přičemž polemizoval s dílčími závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 4 Ads 166/2009 - 76. Dále odkázal na svou argumentaci obsaženou v odvolání; upozornil přitom na závěry vyslovené senátem poradní komise žalovaného, který doporučil řízení zastavit s tím, že jednání, pro která bylo řízení zahájeno, nejsou kázeňským přestupkem, neboť úkony provedené žalobcem po zákroku byly učiněny v souladu s § 109 zákona o policii. Žalobce uzavřel, že byl potrestán za splnění povinnosti, kterou mu ukládá právní předpis.

[3] Městský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Ad 12/2016 – 41 (dále též „napadený rozsudek“) zamítl. Konstatoval, že Nejvyšší správní soud k otázce prekluzivní lhůty dle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. ustáleně judikuje, že postačí, pokud je v ní vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře jakožto správního orgánu prvního stupně. Odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 - 76, ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 - 68, ze dne 24. 6. 2010, č. j. 4 Ads 51/2010 - 77, ze dne 26. 8. 2010, č. j. 4 Ads 76/2010 - 126, ze dne 21. 12. 2010, č. j. 9 As 89/2010 - 91, ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 As 129/2016 - 89, či ze dne 3. 11. 2016, č. j. 9 As 92/2016 – 77. Městský soud proto žalovanému přisvědčil, že prvostupňové správní rozhodnutí ani napadené rozhodnutí nejsou zatížena vadou nezákonnosti spočívající v překročení prekluzivní lhůty pro kázeňský postih; právní skutečností prolamující běh prekluzivní lhůty je totiž již samo vydání prvostupňového správního rozhodnutí, k němuž došlo podle obsahu správního spisu dne 21. 1. 2016, kdy bylo toto rozhodnutí dodáno do datové schránky zástupce žalobce. Neztotožnil se tedy s názorem žalobce, že běh prekluzivní lhůty mohlo v předmětné věci prolomit teprve doručení předmětného rozhodnutí, neboť teprve v tomto okamžiku lze podle jeho přesvědčení hovořit o tom, že trest je uložen; městský soud totiž neshledal důvod odchýlit se od závěrů ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Doplnil přitom, že § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. na rozdíl od § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. výslovně nepožaduje, aby bylo rozhodnutí služebního funkcionáře příslušníkovi bezpečnostního sboru v prekluzivní lhůtě rovněž doručeno; se zřetelem k principu vycházejícímu z tzv. předpokladu racionálního zákonodárce proto usoudil, že pokud zákonodárce v zákoně č. 361/2003 Sb. tento požadavek v § 186 odst. 9 zákona nestanovil, učinil tak s úmyslem stanovit pravidlo odlišně oproti dřívější právní úpravě. Dále městský soud uvedl, že žalobce ve zbylé části žaloby především odkázal na svou argumentaci obsaženou v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, přičemž takový způsob

konstrukce žalobních bodů je však podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu nepřípustný, a nemůže tedy na straně soudu založit jeho povinnost vypořádat se s námitkami, jimiž žalobce v odvolání brojil proti závěrům vysloveným prvostupňovým správním rozhodnutím. Městský soud proto v reakci na další obecné žalobní námitky pouze konstatoval, že neshledal napadené rozhodnutí či jemu předcházející prvostupňové správní rozhodnutí zatížené vadou nezákonnosti z důvodu nesprávného právního posouzení věci; služební funkcionáři totiž své závěry přezkoumatelným způsobem zdůvodnili, opřeli je o úvahy, které byly zachyceny v odůvodnění obou rozhodnutí, a tyto úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spisu. Pokud žalobce tvrdil, že byl potrestán za splnění povinnosti, kterou mu ukládá právní předpis, je dle městského soudu z odůvodnění obou rozhodnutí naopak jednoznačně seznatelné, že byl postižen za to, že konal v rozporu se zákonem o policii. Městský soud nepřehlédl, že především prvostupňové správní rozhodnutí je skutečně formulováno méně srozumitelným způsobem, to však nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost a nezakládá důvod pro zrušení. Ke zpochybnění postupu žalovaného, který se odchýlil od doporučení senátu poradní komise, městský soud zdůraznil, že závěry senátu poradní komise mají toliko doporučující charakter a nejsou pro žalovaného nikterak závazné; napadené rozhodnutí proto nemůže být zatíženo vadou nezákonnosti pouze proto, že se žalovaný při jeho vydání odchýlil od doporučení senátu poradní komise.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Nejprve obsáhle rekapituloval předcházející jak správní, tak soudní řízení. Konkrétně ve vztahu k napadenému rozsudku pak brojil pouze proti v jeho závěru uvedené argumentaci městského soudu postavené na předpokladu racionálního zákonodárce. Stěžovatel konstatoval, že z absence výslovné úpravy něčeho, co je v obdobných právních předpisech obsahujících procesní úpravu zcela běžné (pravidlo, že rozhodnutí musí být doručeno), městský soud nesprávně usoudil, že racionální zákonodárce mlčky zakotvil institut stavění propadné lhůty okamžikem vydání rozhodnutí. Při srovnání s § 32 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích a řízení o nich, si nelze nepovšimnout, že pokud zákonodárce stavění lhůty výslovně zakotvil, pak explicitně uvedl, že se jedná o vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu, přičemž tak učinil se zjevným záměrem; v zákoně č. 361/2003 Sb. však taková úprava neexistuje, a to nikoli proto, že to zákonodárce zapomněl upravit, nýbrž z důvodu, že to upravit nechtěl. V právní úpravě služebního poměru platí, že co není povoleno, je zakázáno; vytváření nezakotveného institutu stavění prekluzivní lhůty je proto nepřípustné. Právní předpis (§ 71 odst. 2 správního řádu) pojem vydání rozhodnutí precizuje, a tam, kde je použit, má nezpochybnitelný význam. Závěrem stěžovatel uvádí, že dle výkladu městského soudu příslušník, kterému byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, bude ještě 10 dnů vykonávat službu bez služební hodnosti, neboť mu byl uložen kázeňský trest, který není pravomocný, protože o něm prozatím vůbec neví; takové důsledky měl přitom městský soud spatřovat absurdními.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Jediná kasační námitka směřuje do právního posouzení otázky uplynutí prekluzivní lhůty dle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb., když stěžovatel brojí proti jednomu z dílčích (pouze podpůrných) argumentů městského soudu týkajících se jejího výkladu, totiž předpokladu racionálního zákonodárce.

[10] Podle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb., v rozhodném znění, pro prekluzivní lhůtu k potrestání příslušníka bezpečnostního sboru platilo, že *„kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo“*.

[11] Jednání žalobce, které je předmětem kázeňského postihu, se odehrálo dne 22. 11. 2015, přičemž služební funkcionář se o něm dozvěděl téhož dne na základě informace v rámci hlásné služby; prvostupňové správní rozhodnutí pak bylo dodáno do datové schránky zástupce stěžovatele dne 21. 1. 2016, doručeno bylo přihlášením oprávněné osoby do předmětné datové schránky až dne 25. 1. 2016. Rozhodnou právní otázkou řešenou v projednávané věci tedy je, zdali uložením kázeňského trestu v předmětné prekluzivní lhůtě je okamžik vydání, či až doručení prvostupňového správního rozhodnutí.

[12] Byť stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá samotný právní názor, že v případě řízení o kázeňském přestupku příslušníka bezpečnostního sboru se neuplatní obecné pravidlo přestupkového řízení ohledně prekluzivní lhůty, totiž že v ní musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci, odkazuje přesto Nejvyšší správní soud na své dřívější odůvodnění tohoto závěru, neboť ten je výchozím předpokladem pro posouzení nyní řešené právní otázky. V rozsudku ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 - 76, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„ze znění ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru nevyplývá výše uvedený závěr, ke kterému dospěl krajský soud, že uložením kázeňského trestu se rozumí okamžik, kdy účastníku řízení vznikne právní povinnost se rozhodnutí podrobit, přičemž tato povinnost nastává materiální právní mocí rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Naposledy zmíněné ustanovení zákona o služebním poměru totiž otázku materiální právní moci rozhodnutí ve vztahu k okamžiku uložení kázeňského trestu nijak neřeší.* (...) *v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud argumentoval tím, že neshledal žádný*

racionální důvod k odchýlení se od dosavadní judikatury správních soudů týkající se posuzování okamžiku uložení sankce za správní delikt a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 – 56. (...) *Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci, stejně jako stěžovatel, shledává odkaz krajského soudu na rozsudek ve věci sp. zn. 5 A 1/2001 nepřípadným, neboť v posuzované věci se jedná o přezkum rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým byl stěžovatel potrestán za kázeňský přestupek, tedy o rozhodnutí vydané v řízení ve věci služebního poměru, které je upraveno v části dvanácté (§ 169 až § 196) zákona o služebním poměru a je koncipováno jako samostatné řízení s vlastní komplexní právní úpravou. Tato skutečnost vyplývá jednak ze samotného znění této části zákona, která čítá šest hlav (I – VI) obsahujících obecná ustanovení týkající se účastníků řízení – I, průběhu řízení – II, řízení o propuštění – III, řízení o kázeňském přestupku – IV, přezkoumání rozhodnutí – V, řízení ve věci výkonu rozhodnutí a přezkoumání pravomocných rozhodnutí soudem – VI. Upravuje tedy speciálně vymezení pojmu účastník řízení, předmět řízení, práva a povinnosti účastníka řízení, doručování, náklady řízení, ustanovení týkající se průběhu řízení (jeho zahájení, zastavení, podklady pro rozhodnutí), náležitosti rozhodnutí; jako zvláštní druh řízení je upraveno ukládání kázeňských trestů, opravné prostředky (odvolání, rozklad, obnova řízení, přezkumné řízení) a výkon rozhodnutí. Také v důvodové zprávě k zákonu o služebním poměru je uvedeno, že řízení ve věcech služebního poměru je samostatným druhem řízení. Naproti tomu zákon o cenných papírech, ve znění účinném v době, kdy Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci č. j. 5 A 1/2001 – 56, žádnou komplexní úpravou řízení nedisponoval.* (...) *Podstatný rozdíl spočívá především v tom, že subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 87 odst. 2 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech v délce jednoho roku, umožňovala i s přiměřenou rezervou řízení provést a dokončit u správních orgánů obou stupňů. To samé pak platí v případě judikatury, na kterou odkázal Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 A 1/2001, kdy ustanovení § 88 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, § 19 odst. 6 a 8 zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích a ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 238/1991 Sb., shodně stanovily subjektivní lhůtu pro uložení pokuty v délce jednoho roku a objektivní lhůtu v délce tří let. Jak již bylo uvedeno výše, jinak tomu je v případě dvouměsíční subjektivní lhůty stanovené v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, která takto rozsáhlý časový prostor správnímu orgánu (služebnímu funkcionáři) neposkytuje. Nejvyšší správní soud je proto s ohledem na výše uvedené skutečnosti přesvědčen, že z rozsudku týkajícího se délky lhůty pro uložení pokuty podle zákona o cenných papírech nelze bez dalšího vyvozovat závěry také pro řízení ve věci služebního poměru.*“ Naopak konstatoval, že s ohledem na podobnost znění § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., který byl účinný od 1. 7. 1992 do 31. 12. 2006, a § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. může vycházet ze svých rozsudků ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 1/2007 – 67, a ze dne 1. 4. 2010, č. j. 3 Ads 3/2010 – 78, které se týkaly dřívější právní úpravy, neboť *„při porovnání znění ustanovení § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. a ustanovení § 186 odst. 9 zákona č. 263/2006 Sb. je zřejmé, že tato ustanovení vymezují subjektivní a objektivní lhůtu, v níž lze rozhodnout, prakticky totožně s jediným menším rozdílem spočívajícím v tom, že v ustanovení § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 o služebním poměru je navíc stanoveno, že rozhodnutí musí být v subjektivní či objektivní lhůtě policistovi také doručeno.* (...) *na nesprávnost závěru krajského soudu lze usuzovat též z ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, podle kterého je odvolací orgán (kterým je ve smyslu věty první § 190 odst. 6 téhož zákona služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal) povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů od jeho podání. Za situace, kdy příslušník podá proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (služebního funkcionáře) odvolání, by závěr krajského soudu o nutnosti*

pravomocného uložení kázeňského trestu ve dvouměsíční subjektivní lhůtě prakticky znemožňoval aplikaci ustanovení § 190 odst. 8 služebního zákona, které, jak již bylo uvedeno výše, stanoví nadřízenému služebnímu funkcionáři povinnost rozhodnout o odvolání nejpozději do 90 dnů od jeho podání. Uvedený závěr krajského soudu totiž ve svém důsledku znamená, že ve dvouměsíční subjektivní lhůtě by muselo být vydáno jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (služebního funkcionáře) o uložení kázeňského trestu, tak rozhodnutí odvolacího správního orgánu (nadřízeného služebního funkcionáře), přičemž rozhodnutí nadřízeného služebního funkcionáře musí nabýt právní moci. Nastíněný výklad krajského soudu by tak mohl vést k tomu, že nadřízený služební funkcionář by o odvolání ve skutkově složitém případu rozhodl v souladu s § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru v 90 denní lhůtě od podání odvolání, rozhodoval by však za situace, kdy by již příslušníka nemohl za kázeňský přestupek, nebo jednání, které má znaky přestupku, potrestat, přestože postupoval v souladu se zákonem. S výkladem zaujatým krajským soudem proto nelze souhlasit, neboť by vedl k nerespektování interpretačního pravidla, že právní normy je třeba vykládat tak, aby se některé jejich části nestaly obsoletními. Je tedy zřejmé, že shora nastíněný výklad ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru zaujatý krajským soudem je nesprávný a neudržitelný. Nejvyšší správní soud je tak stejně jako stěžovatel přesvědčen o tom, že závěr krajského soudu o nutnosti pravomocného potrestání za spáchaný kázeňský přestupek ve dvouměsíční lhůtě stanovení v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je v rozporu též se systematikou tohoto zákona. Jak již bylo výše zdůrazněno, obě ustanovení, tj. jak § 186, tak § 190 jsou součástí části dvanácté zákona o služebním poměru, v níž je upraveno zcela samostatně a komplexně řízení v těchto věcech.“

[13] Ve vztahu k nyní řešené právní otázce je pak rozhodující, že Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozhodnutí uzavřel, že *„na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je tudíž třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být* ***vydáno*** *rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně).“*. Totožnou argumentaci uplatnil Nejvyšší správní soud taktéž ve svých rozsudcích ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 - 68, ze dne 24. 6. 2010, č. j. 4 Ads 51/2010 - 77, ze dne 26. 8. 2010, č. j. 4 Ads 76/2010 – 126; v rozsudcích ze dne 21. 12. 2010, č. j. 9 As 89/2010 - 91, a ze dne 3. 11. 2016, č. j. 9 As 92/2016 – 77, pak již bez dalšího vyšel ze závěru, že v prekluzivní lhůtě musí být prvostupňové správní rozhodnutí vydáno. Též v rozsudku ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 As 129/2016 – 89, Nejvyšší správní soud tento právní názor prakticky aplikoval, když uvedl, že *„jelikož konec dvouměsíční prekluzivní lhůty připadl na den 5. 8. 2012, ještě dříve, než bylo dne 7. 8. 2012 zahájeno trestní řízení, které tuto lhůtu staví, a jelikož již prvoinstanční rozhodnutí, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání kázeňských přestupků, bylo* ***vydáno*** *dne 20. 3. 2014, tedy až po prekluzi práva uložit kázeňský trest za kázeňský přestupek, jednalo se o rozhodnutí nezákonné.“*

[14] Nejvyšší správní soud tedy v rozsudku ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 - 76, sice vyšel ze své dřívější judikatury k předcházející právní úpravě, tj. zákonu č. 186/1992 Sb., avšak patřičně zohlednil změnu znění předmětného ustanovení upravujícího prekluzivní lhůtu (původně § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., nyní § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb.), která spočívala ve vypuštění povinnosti rozhodnutí o kázeňském přestupku v této lhůtě příslušníkovi též doručit. Jako zamýšlenou reflexi této změny právní úpravy proto konstatoval nutnost rozhodnutí služebního funkcionáře v prekluzivní lhůtě vydat (nikoli doručit, jako tomu bylo dříve); nejedná se

tedy o pouhé formulační nedopatření, jak tvrdil stěžovatel, nýbrž o uváženou reakci na vývoj právní úpravy.

[15] Lze proto shrnout, že v prekluzivní lhůtě dle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. musí tedy být rozhodnutí o kázeňském postihu (pouze) vydáno; není vyžadováno jeho doručení ani nabytí právní moci. Od tohoto (jak výše uvedeno) konstantně judikovaného právního názoru nemá Nejvyšší správní soud žádný důvod se ani v nyní projednávaném případě odchýlit; nepostupoval proto podle § 17 odst. 1 s. ř. s. a nepředložil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

[16] Pokud jde o okamžik vydání správního rozhodnutí (tedy v daném případě rozhodný úkon), pak dle § 71 odst. 2 správního řádu, na nějž ostatně odkazoval i sám stěžovatel v kasační stížnosti, platí, že vydáním rozhodnutí se rozumí *„a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1); c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25; d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu; nebo e) odeslání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí do datové schránky kontaktního místa veřejné správy k postupu podle § 19 odst. 3“*. Jestliže je tedy nezbytné ve lhůtě dle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. kázeňské rozhodnutí vydat, je pro posouzení dodržení této zákonné podmínky v řešené věci rozhodující okamžik úkonu prvostupňového správního orgánu směřujícího k jeho doručení, tj. odeslání do datové schránky. Lze přitom uzavřít, že v projednávaném případě bylo prvostupňové správní rozhodnutí vydáno zavčas (dne 21. 1. 2016), neboť se tak stalo před uplynutím prekluzivní lhůty dle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. (dne 22. 1. 2016).

[17] Nad rámec obecně k dané problematice výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje dále konkrétně ke kasační námitce stěžovatele brojící proti části odůvodnění napadeného rozsudku, že jedním z jeho dílčích argumentů uvedených v rozsudku ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, byla právě skutečnost, že § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. je od předcházející úpravy § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, odlišný v tom, že již nestanoví podmínku doručení rozhodnutí o kázeňském postihu v prekluzivní lhůtě danému policistovi. Jestliže tedy městský soud uvedl, že *„§ 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. na rozdíl od § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. výslovně nepožaduje, aby bylo rozhodnutí služebního funkcionáře příslušníkovi bezpečnostního sboru v prekluzivní lhůtě rovněž doručeno. Se zřetelem k principu vycházejícího z tzv. předpokladu racionálního zákonodárce lze usuzovat, že pokud zákonodárce v zákoně č. 361/2003 Sb. tento požadavek v § 186 odst. 9 zákona nestanovil, učinil tak s úmyslem stanovit pravidlo odlišné“*, pak pouze rozvedl odůvodnění dřívějšího rozhodnutí, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Odkaz stěžovatele na § 32 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích a řízení o nich, je lichý, neboť jak bylo uvedeno ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, *„řízení ve věci služebního poměru* (...) *je koncipováno jako samostatné řízení s vlastní komplexní právní úpravou“*, pročež je nezbytné zohlednit *„specifika právní úpravy v oblasti služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů“*. Stejně tak je zcela nepřiléhavý též příklad popsaný stěžovatelem, jímž měla být demonstrována absurdita zaujatého právního názoru; ten stojí na situaci, kdy příslušník, kterému byl

uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, bude ještě 10 dnů vykonávat službu bez služební hodnosti, neboť mu byl uložen kázeňský trest, který není pravomocný, protože o něm prozatím vůbec neví. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že je-li vydáno rozhodnutí, jímž je příslušníkovi ukládán kázeňský trest odnětí služební hodnosti [§ 51 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb.], pak toto je "*vykonatelné, jestliže je v právní moci nebo jestliže odvolání (rozklad) proti němu nemá odkladný účinek*" [§ 182 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.], přičemž „*odvolání nemá odkladný účinek, s výjimkou odvolání proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu*" [§ 190 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb.]. Takový příslušník tedy i přes vydání kázeňského rozhodnutí vykonává službu se svou dosavadní služební hodností až do okamžiku nabytí právní moci předmětného rozhodnutí, jímž mu byla odňata; tato modelová situace však nijak relevantně nesouvisí s nyní řešenou právní otázkou, neboť okamžik doručení takového rozhodnutí policistovi má svůj význam (v tomto kontextu) pouze jako jeden z předpokladů pro nabytí právní moci daného rozhodnutí. Stěžovatel však nezpochybňuje, že by kázeňské rozhodnutí muselo ve lhůtě dle § 186 odst. 9 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb. nabýt právní moci, nýbrž pouze to, že v ní nemusí být příslušníkovi doručeno. Předestřený případ proto nemá žádnou argumentační hodnotu.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna stěžovatelem uplatněná kasační námitka, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu